

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/198/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117234081
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117234081.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Mýtna č. 48, IČO: 35 831 154, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom A., ul. V. č. XX, proti žalovanej: P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., ul. M. č. XXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s.r.o., so sídlom Žilina, ul. Hviezdoslavova č. 6, IČO: 36 421 910, o zaplatenie sumy 4.009,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/290/2017-131 zo dňa 14. marca 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 41Csp/290/2017-174 zo dňa 30. septembra 2019, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením vo výrokoch I. a II. zostáva **n e d o t k n u t ý**.

Vo výrokoch III. a IV. rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 41Csp/290/2017-131 zo dňa 14.03.2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 41Csp/290/2017-174 zo dňa 30.09.2019 konanie v časti o zaplatenie sumy 473,60 eur s príslušenstvom zastavil (výrok I.). Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.701,06 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.174,66 eur od 03.03.2015 do 19.03.2018 a s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne - zo sumy 2.074,66 eur od 20.03.2018 do 26.06.2018, - zo sumy 1.974,66 eur od 27.06.2018 do 26.09.2018, - zo sumy 1.929,06 eur od 27.09.2018 do 24.10.2018, - zo sumy 1.883,46 eur od 25.10.2018 do 12.12.2018, - zo sumy 1.837,86 eur od 13.12.2018 do 14.01.2019, - zo sumy 1.792,26 eur od 15.01.2019 do 20.02.2019, - zo sumy 1.701,06 eur od 21.02.2019 do zaplatenia, s tým, že povolil žalovanej splácať uvedenú sumu s príslušenstvom v mesačných splátkach, každá vo výške 45,60 eur mesačne, s prvou splátkou splatnou do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a s každou ďalšou splátkou splatnou vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca až do úplného zaplatenia dlhu, a to pod stratou výhody splátok (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 8,46 % trov konania (výrok IV.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že podaním došlým súdu dňa 18.12.2017 sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 4.009,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.03.2015 do zaplatenia z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 29.10.2013 č. 7127475 ohľadom ktorej žalovaná porušila povinnosť splácania jednotlivých splátok riadne a včas v dôsledku čoho úver zosplatnil dňa 19.02.2015 o čom bola informovaná listom zo dňa 25.02.2015. Do podania žaloby mala žalovaná uhradiť sumu 6.727,24 eur avšak uhradila len sumu 2.825,34 eur. Uplatnil si aj náklady spojené s vymáhaním v sume 108 eur.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca elektronickými podaniami vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 473,60 eur (382,40 eur + 91,20 eur + 108 eur - náklady spojené s vymáhaním), pričom súhlas žalovanej so späťvzatím žaloby nebol v súlade s ust. § 146 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“ potrebný, keď k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo skôr než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 C. s. p. alebo pojednávanie súd konanie v zmysle § 145 ods. 1 C. s. p. v časti sumy 473,60 eur s príslušenstvom zastavil. Predmetom sporu tak zostala pohľadávka žalobcu vo výške 3.428,30 eur.

Následne súd citoval ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení Nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z. z. účinnom od 01.01.2015 a konštatoval, že žalobca ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom. Žalovaná zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z. a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe zmluvy uzavretej dňa 23.10.2013 je vzťahom občianskoprávnym a je potrebné naň aplikovať ustanovenia tohto zákona. Keďže súd ustálil, že zmluva uzatvorená so žalovanou je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vzťahuje sa na ňu zák. č. 129/2010 Z. z. zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Zistil, že zmluva neobsahuje povinnú náležitosť, a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/. V zmluve nie je úplne uvedená konečná splatnosť úveru, pričom zmluva uvádza iba údaj o konečnej splatnosti úveru - 10/2018. Podľa názoru súdu spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. Na to, aby bol dostatočne, presne a určito uvedený tento zákonom vyžadovaný údaj malo byť presne uvedené, na ktorý deň pripadá konečná splatnosť úveru. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. poskytnutý úver považoval z dôvodu absencie uvedenej náležitosti za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd považoval za nesporné, že žalovaná uhradila sumu vo výške 3.298,94 eur (pred podaním žaloby 2.825,34 eur a po podaní žaloby 473,60 eur). Úver vo forme istiny predstavoval sumu 5.000 eur. Okresný súd tak žalobcovi priznal nárok v sume 1.701,06 eur, čo predstavuje čistú istinu úveru (poskytnutá suma 5.000 eur - celkové úhrady 3.298,94 eur). Túto sumu okresný súd priznal žalobcovi spolu s úrokom z omeškania podľa omeškania žalovanej so zaplatením dlhu podľa jednotlivých úhrad tak ako uviedol vo výrokovej časti rozsudku, a to 5,05 % ročne zo sumy 2.174,66 eur od 03.03.2015 do 19.03.2018, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.074,66 eur od 20.03.2018 do 26.06.2018, zo sumy 1.974,66 eur od 27.06.2018 do 26.09.2018, zo sumy 1.929,06 eur od 27.09.2018 do 24.10.2018, zo sumy 1.883,46 eur od 25.10.2018 do 12.12.2018, zo sumy 1.837,86 eur od 13.12.2018 do 14.01.2019, zo sumy 1.792,26 eur od 15.01.2019 do 20.02.2019, zo sumy 1.701,06 eur od 21.02.2019 do zaplatenia, keď žalovaná postupne platila dňa 19.03.2018, 26.06.2018, 26.09.2018, 24.10.2018, 12.12.2018, 14.01.2019 a 20.02.2019. Žalobca úver zosplatnil 19.02.2015, ktorú skutočnosť považoval súd za nespornú. Aj z prehľadu splátok vyplýva vypovedanie zmluvy dňa 19.02.2015. Žalovaná sa dostala do omeškania najskôr dňom nasledujúcim po splatnosti úveru (19.02.2015), t.j. dňom 20.02.2015. Súd však priznal žalobcovi úroky z omeškania tak ako si ich uplatnil (bol viazaný rozsahom žaloby), a to najskôr až od 03.03.2015 a následne podľa vykonaných úhrad žalovanou (dňa 19.03.2018, 26.06.2018, 26.09.2018, 24.10.2018, 12.12.2018, 14.01.2019 a 20.02.2019), a to v sadzbe 5,05 % ročne pri dátume 03.03.2015 a následne 5 % ročne (následne od dátumu 20.03.2018 do 21.02.2015) v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia.

Žalobu žalobcu v časti sumy 2.308,84 eur (4.009,90 eur - 1.701,06 eur) zamietol, nakoľko v zmysle vyššie uvedeného vyhodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov.

K vznesenej námietke kumulatívnej novácie súd uviedol, že v danej veci súhlasom žalobcu s postupným splatením žalovanej pohľadávky zo dňa 18.09.2018 nedošlo ku kumulatívnej novácii podľa § 516 Občianskeho zákonníka. V danej veci však bolo medzi stranami nesporné a z vykonaného dokazovania aj vyplynulo, že žalobca už vyhlásil okamžitú splatnosť úveru dňa 19.02.2015, teda uvedeným dňom sa dlh stal jednoznačne splatným. Následný súhlas žalobcu, resp. dohodu strán sporu zo dňa 18.09.2018

tak posúdil už len ako súhlas žalobcu, resp. dohodu strán sporu o možnosti splácania už splatného dlhu, nie zmenu obsahu záväzku, t.j. zmenu splatnosti dlhu. Súd však na predmetný súhlas prihliadol tak ako to navrhol aj samotný žalobca a umožnil žalovanej týmto rozhodnutím priznanú pohľadávku žalobcu splatiť v mesačných splátkach po 45,60 eur.

O trovách konania rozhodol na základe ust. § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 8,46 % trov konania (žalobca sa domáhal zaplattenia 4.009,90 eur s príslušenstvom /100 %/, aj s prihliadnutím na zavinené zastavenie konania žalovanou, keď dlh čiastočne uhradila až po začatí konania v sume 2.174,66 eur /1.701,06 eur + 6 x 45,60 eur + 2 x 100 eur/ s príslušenstvom /54,23 %/, úspech žalovanej tak bol vo výške 45,76 % (100 % - 54,23 %), čistý úspech žalobcu predstavoval 8,46 % (54,23 % - 45,76 %). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca proti výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a proti výroku o náhrade trov konania, a to podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté výroky tak, že žalovaná je povinná zaplatiť mu istinu v sume 1.835,24 eur s úrokom z omeškania 5,05 % p. a. od 21.02.2019 do zaplattenia, v pravidelných mesačných splátkach po 45,60 eur mesačne, vždy do 20. dňa každého mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod stratou výhody splátok s tým, že nezaplattením čo i len jednej splátky riadne a včas sa stáva splatným celý dlh a priznáva mu proti žalovanej právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalobca vytykal súdu nesprávny právny názor ohľadom nedostatočného vymedzenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré je sankcionované bezúročnosťou úveru, a to preto, lebo je v rozpore s účelom tohto zákonného ustanovenia a je v rozpore s eurokonformným výkladom zákona vo svetle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej. Z obsahu zmluvy je jednoznačne zrejmé, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.10.2018, keď jednotlivé splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci a konečná splatnosť bola dohodnutá na mesiac 10/2018. Podľa žalobcu priemerný spotrebiteľ nemôže mať problém s pochopením takto dojednanej konečnej splatnosti. Zmluva o pôžičke tak obsahuje obligatórnu náležitosť zmluvy v zmysle zákona. Správne mal súd prvej inštancie žalobe vyhovieť aj v časti, v ktorej ju zamietol a voči žalovanej mu priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Žalovaná prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť a žalobcu zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania.

Stotožnila sa so závermi súdu tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Poukázala na ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. a uviedla, že pokiaľ by zákonodarca považoval za dostatočné vymedzenie konečnej splatnosti istiny úveru taký termín, ktorý pripadá na jednotlivú splátku, neuviedol by požiadavku konečnej splatnosti úveru do zákona ako samostatnú náležitosť úverovej zmluvy. Vzhľadom na to, že zákon obsahuje jednak ustanovenie o úprave termínu splatnosti jednotlivých splátok, tak aj úpravu o termíne konečnej splatnosti úveru, bol postup súdu a jeho právne posúdenie neurčitosti dohodnutého termínu konečnej splatnosti v súlade so zákonom.

4. Žalobca na vyjadrenie žalovanej písomne nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vo výrokoch III. a IV. je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. c/, § 391 ods. 1 C. s. p.) z nasledovných dôvodov.

6. V posudzovanej veci súd vyhovel žalobe sčasti s odôvodnením, že medzi stranami sporu bola dňa 29.10.2013 uzavretá Zmluva o pôžičke č. 7127475, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej pôžičku v celkovej výške 5.000 eur. Právny vzťah posudzoval v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Následne konštatoval, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. V dôsledku toho úver považoval za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.).

Na základe toho priznal žalobcovi len sumu 1.701,06 eur ako rozdiel medzi poskytnutou istinou úveru (5.000 eur) a úhradami zo strany žalovanej (3.298,94 eur). Nakoľko konanie v časti a to ohľadom sumy 473,60 eur zastavil pre čiastočné späťvzatie žaloby, vo zvyšnej časti týkajúcej sa sumy 1.835,24 eur žalobu zamietol (okresný súd v odôvodnení rozhodnutia mylne uviedol, že to bol v časti sumy 2.308,84 eur - poznámka odvolacieho súdu).

7. Predmetnú zmluvu o poskytnutí pôžičky aj odvolací súd považuje za zmluvu spotrebiteľskú s odkazom na § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy a § 1 zákona č. 129/2010 Z. z., keďže žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania finančné prostriedky žalovanému ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení ku dňu uzavretia zmluvy (spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je i dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi). Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnuté posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danou prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnuté predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Pre spotrebiteľský úver sa v zákone o spotrebiteľských úveroch z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Ustanovenie § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ okresný súd považoval zmluvu uzavretú stranami za spotrebiteľskú, správne sa zaoberal i tým, či táto obsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., keďže medzi normy práva Slovenskej republiky slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa patrí i zákon o spotrebiteľských úveroch.

9. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že v zmluve nie je úplne uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, pričom zmluva uvádza iba údaj o konečnej splatnosti úveru - 10/2018. Podľa názoru súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. Podľa názoru súdu na to, aby bol dostatočne presne a určito uvedený tento zákonom vyžadovaný údaj, malo by byť presne uvedené, na ktorý deň pripadá konečná splatnosť úveru.

10. Žalobca v odvolaní vytýkal súdu nesprávny právny názor ohľadom nedostatočného vymedzenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré je sankcionované bezúročnosťou úveru, a to s ohľadom na obsah zmluvy.

11. Z obsahu zmluvy o poskytnutí najľahšej pôžičky zo dňa 29.10.2013 vyplýva a to z čl. V. označeného Pôžička - Termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 10/2018. Ďalej čl. IX. označený „Zmluvné podmienky“ a bod 6. označený „Podmienky splácania“ znie: 6.1 Klient je povinný riadne a včas

splácať poskytnutú Pôžičku a to v pravidelných mesačných Splátkach v sume a termínoch určených Splátkovým kalendárom, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, inak v sume a termínoch uvedených v Zmluve a v termíne uvedenom v bode 6.2 týchto Zmluvných podmienok. 6.2 Pokiaľ nie je v Splátkovom kalendári a/alebo v Zmluve stanovené inak, sú Splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. 6.3 Prvá Splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení Zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak.

12. Odvolací súd oboznámiac sa s výsledkami vykonaného dokazovania sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobcu, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru bolo potrebné vykladať a hodnotiť aj s ostatnými ustanoveniami danej spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa bodu 6. Podmienok splácania stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu zmluvy, potom ak zmluva bola uzavretá dňa 29.10.2013, prvá splátka je splatná dňa 20.11.2013 a pri počte 60 splátok nastane termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dňa 20.10.2018.

13. V uvedenom kontexte odvolací súd ďalej poukazuje aj na novelu zák. č. 129/2010 Z. z. vykonanú zák. č. 279/2017 Z. z. (článok XII. týkajúci sa zák. č. 129/2010 Z. z. účinného od 1.1.2019), na základe ktorého došlo k vypusteniu niektorých právnych viet náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., okrem iného, aj k vypusteniu termínu v § 9 ods. 2 písm. f/ v platnom znení do 30.4.2018 - „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Podľa dôvodovej správy zák. č. 279/2017 Z. z., vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodov záveru rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. - Klára Biróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečí úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovávať ani zaväzovať vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“).

14. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

15. Podľa odvolacieho súdu sa okresný súd nezaoberal celým obsahom zmluvy a teda, či predpísaný údaj možno/nemožno z nej a teda z jej článku IX. Zmluvné podmienky a bodu 6. označeného „Podmienky splácania“ vyvodit'. Vzhľadom na odvolateľom dôvodnú námietku mal odvolací súd splnené zákonné podmienky na to, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a závislého výroku IV. týkajúceho sa trov konania s použitím § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo výrokoch I. a II. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý, pretože nebol napadnutý odvolaním. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude zaoberať sa vyššie uvedenými výhradami žalobcu a opätovne posúdiť jeho uplatnený nárok v zrušenej časti a následne vo veci opätovne rozhodnúť. Podľa § 396 ods. 3 C. s. p. bude potrebné opätovne rozhodnúť aj o trovách doterajšieho konania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).